Den røde Krig

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 6.	10 Øre pr. Nr.	Juni 1919.	1,25 Øre aarlig.	2. Aargang.

Der er „Fred" i Europa - - -!!

Revolutionen er paa Vej.

—✱—

Ordet Revolution, er blevet Hverdagsmad for de fleste Mennesker, og om end Begrebet er for tungt til uden videre at gennemtrænge den menneskelige Bevidsthed, saa har man dog vænt sig til Ordet og begyndt at tænke over dets Indhold.

Og man har et rigeligt Udredningsmateriale. I hele Europa trænger Revolutionen fremad mod Sejer, eller tilfældigt Nederlag, i hvis Fodspor dog Sejren kommer. De blaanende Perspektiver, som Socialismen har aabnet for de Sé-ende, stænges for Tiden af Krudtrøgen fra de Stridendes Magasiner, Luften bliver kvælende og uren i disse Tider; men værre end Krudtrøgen, er den kapitalistiske Pestbyld, som der nu er ved at gaa Hul paa, bedøver Menneskenes bedste Egenskaber, først og fremmest hos Kapitalismens egne Fortrædere, og som Følge deraf ogsaa hos Arbejderklassen, der kæmper sin *Forsvarsstrid* paa Liv og Død mod den kapitalistiske Udsugning og Statsufrihed.

Behøver vi at erindre den avislæsende Almenhed om Revolutionens Hændelser i Tyskland? Hvem er det der er Blodhundene her? Hvem andre end de kapitalistiske Morderdjævle, under Socialdemokratiets Beskyttelse (eller maaske er *Magtesløshed*, mere rigtigt). Hvad gjorde man i Leipzig, da Arbejderne begyndte at organisere sig for at socialisere Produktionsmidlerne? Erkendte man det rigtige i, at alle Arbejdsledige, der kunne deltage i Produktionen, maatte være med i denne for at beholde sine Medborgerrettigheder? Nej, den snyltende Overklasse, der stadig, trods den politiske Revolution i Tyskland, lever højt paa Arbejdernes Flid, udnyttede den af Noske organiserede „Sikkerhedsvagt" for at slaa eventuelle Rejsninger ned.

Hvad var det, der indtraf i München, da Arbejderne knæsatte deres Magt gennem Proklamationen af Raadssystemet?

Samme Historie som i Leipzig, blot under endnu mere brutale og skrækindjagende Former. Ingen Pardon gaves, Man skød Arbejderne ned til højre og venstre, man trængte ind i Husene og smed Menneskene ud paa Gaderne, overladende dem til Overklassepøblens dyriske Behandling.

Værre Djævle end Kapitalisterne, naar deres Pengepung er i Fare, findes ikke; findes der mon værre Blodhunde end dem, der nu sendes ud for at sønderflænge Socialisternes Stræben mod menneskelige Rettigheder for alle?

Men den menneskelige Aand er træt af alle Blodsudgydelser, alle Mord, al samvittighedsløs Voldsdaad. Disse Udskejelser opretholdes i Øjeblikket af det Faktum, at

Kapitalisterne kan betale deres Værktøj godt. Om Arbejderklassen vil vinde social Retfærdighed, saa kommer man ikke frem ved at lægge Kampens Tyngdepunkt paa Vaabnenes Magt. „Bajonetten er god til mange Ting, — kun ikke til at sidde paa.“

Men det kapitalistiske Samfundssystem bærer Spirerne til sin Sprængning i sig selv. En voldsom Opløsning kan ikke forhindres.

De fleste Mennesker bærer hos sig selv en Vished om, at den Form, hvorunder Produktionen og Fordelingen nu foregaar, er umulig at opretholde. Politistaten begynder at tabe sin Indflydelse over Menneskeaanden. Pengesystemet som Værdimaaler har gennem Verdenskrigen og de deraf følgende Omvæltninger faaet et dødbringende knæk.

Staterne staar paa Fallitens Rand!

Revolutionen er paa Vej!

Ungsocialismen stræber efter at fremskynde ikke blot en Revolution, men en social Revolution, der muliggør Realisationen af det kommunistiske anarkistiske Samfundsideal.

Som et Led i Ungsocialismens Strid for at virkeliggøre sine Idealer har Kampen mod Militarismen været en virkelig Faktor. Og paa dette Punkt kan Ungsocialismen aldrig forandre sin Holdning.

Vort Arbejde iblandt de Værnepligtige har altid Desorganisering (Nedbrydning) til Maal. — Da Ungsocialisterne i Sverige og Norge tog Initiativet til Dannelsen af Arbejder- og Soldaterraad, har det været med det Udgangspunkt, at forhindre Bourgeoisiet i at anvende Militæret mod Arbejderklassens Frihedsbestræbelser.

Det er nødvendigt at knække Kapitalisternes Magt paa dette Punkt; det er nødvendigt, alene for den sociale Revolutions Sejr.

Ser du, Kammerat! Revolutionen er pee Vej! I Samfundet medvirker de menneskelige og materielle Kræfter til en Opløsning, der ikke kan forhindres.

Du maa være med i dette Arbejde! Kom ind i vore Rækker og dygliggør dig til dette Arbejde. Bliv en begejstret Pioner iblandt dine Kammerater. Den teoretiske Klarhed maa forenes med den praktiske Handlekraft, derfor maa du være med i Ungsocialismens Propaganda og socialistiske Oplysningsarbejde!

Emil Manus.

Agiter for »Den røde Krig«.

Bort fra Kirken.

(Oversat fra Tysk.)

Revolutionens Resultater er lidt efter lidt landet i Kompromisets Farvande. Vi maa spørge os, hvorledes det var muligt, at vort Folk ikke havde Beslutsomhed, Kækhed og udtrykkelig Vilje til Opretholdelse af den for den nye Tid passende Retningslinie. Mange staar ved dette Spørgsmaal som slaaet for Panden og skyder Skylden paa Massernes Mangel paa Oplysning. Dette er uden Tvivl rigtigt.

Der findes sikkert Mennesker, der er bleven overrumplede i deres Søvn af Revolutionen, og som er blevne ganske forbavsede over, at Socialismen ikke alene er et politisk Spørgsmaal, men den ogsaa vil overtage Førerskabet i kirkelige, kunstneriske og aandelige Spørgsmaal.

I denne Artikel vender jeg mig til de vaagne, de vidende, de socialistisk afklarede, de overbeviste, der trods deres Indsigt fornægter Socialismen og lader den forkrøble i deres eget Liv, i deres Familie og Omgivelser.

Jeg vil ikke fortabe mig i Almindeligheder, jeg vil i Dag behandle vort Forhold til Kirken. I Revolutionens første Dage blev Loven om Adskillelse mellem Kirke og Skole forelagt. Enhver troede, at Loven vilde komme til Udførelse selv om de kirkelige Kredse satte sig imod det. Thi enhver vidste, at der ikke var Tale om nogen Uretfærdighed. Hvem, der fandt Behag i Religionen, vilde det dog staa frit for stadigvæk at gaa i Kirke og opdrage sine Børn religiøst. Med den nye Lov skulde opnaas, at dem, der ikke vilde være med i Humbugen ved Kirken, ikke saa let skulde bringes til at indgaa paa Kompromis.

Hvorledes staar vi nu? Hvortil er det kommen? Jeg véd det ikke saa nøje, men det ene ved jeg, at de troende, Kirkens Tilhængere, har udviklet en energisk Iver for igen at lede det konfessionelle Spørgsmaal ind i deres eget Farvand. Denne Iver har det ikke Troende ikke udvist. De har tiet og knyttet Hænderne i Lommen, fordi efter alle Solemærker at dømme Konservatismen vinder Overhaand i Spørgsmaalet om Kirkens Adskillelse fra Skolen.

Der findes i den socialistiske Bevægelse, enten det saa drejer sig om Politik, Religion, økonomiske Spørgsmaal eller andre Frihedsgrundsætninger, blandt Socialismens Bekendere mange for mange, der fører Socialismen i Munden, mange Gange endog kun i en skjult Krog af Hjertet. De lader den ikke træde i Virksomhed, men slutter altid kun Kompromiser. Og disse Kompromiser er Bevægelsens ødelæggende Gift, den frygtelige Hemsko for den enkelte og hans Tagen Stilling til Sandheden. Netop i det religiøse Spørgsmaal træder Beviset for min Paastand klarest for Dagen.

Man forestille sig: En Mand er Dissident, er traadt ud af Kirken og staar ærligt paa det Standpunkt, at Konfessionsløshed er Tidens Bud. Men hans Kone er konservativ, vil eller kan ikke bryde med den engang indpodede kirkelige Barndomstro. Den menneskelige Retfærdighed forlanger imidlertid, at der ikke i et saadant Ægteskab udøves gensidig Tvang og sædvanlig enes Ægtefællerne under gensidig Imødekommenhed. Dette er imidlertid kun tilsyneladende. Den friere, afklarede Del i vort Eksempel, Manden er for det meste ærlig og haaber med Tiden at faa overbevist sin Livsledsagerinde. Men det sker ikke. Det er ikke den frie Aand, der sejrer over den konservative, men omvendt. Det er ikke den konservative, der indvilliger i Kompromisser, men det er Fritænkeren. Det ser vi klart i Børneopdragelsen. Børnene af saadant et Ægtepar bliver døbt, konfirmeret og opdraget religiøst. Den i de religiøse Fordomme fangne Moder paatvinger Faderen, der bekender sig som Dissident, sin Vilje. Hvorledes er det muligt? Hvordan kommer det sig at en saadan Mand fornægter sin Overbevisning i den intime Familiekreds. Denne Mand giver efter for den kære Freds Skyld, indgaar ved hvert Barn nye Kompromiser, fornægter stadig igen sin Overbevisning og trøster sig med, at hans Børn, naar først de er bleven voksne, nok vil komme til Indsigt om, at der ingen Gud er i Himlen o. s. v. At der derved opdrages Mennesker uden Grundsætninger, at disse Børn senere hverken bliver ærlig overbeviste Kristne eller ærligt overbeviste Fritænkere ligger lige for Haanden.

Mod den ærlige Kristen, der lever efter Tolstoy indvender jeg heller intet, men sande kristne trives heller ikke i Kompromisets Luft.

Men hvorfor er det aandsfri Menneske ikke det stærkeste, hvorfor tvinger han ikke den anden ufrie Del til Kompromiser, hvorfor lader han sig undertrykke af den ufrie Aand?

For det meste er Hustruen den økonomisk svagere Part. Hun er efter Loven Manden underdanig, Manden er Familiens Overhoved og bestemmer over alle Familielivets Spørgsmaal, over Bostedet, Husholdningen, Børnenes Opdragelse og alt muligt. Han er den bestemmende Del, ikke mindst fordi han er Forsørgeren, men i Spørgsmaalet, hvor det gælder hans aandelige Ære, hans dybe Overbevisning, er han svag og lader den kvindelige Part, som han godt ved er afhængig af ham og er aandelig bunden, faa sin Vilje. Hvorfor maa Hustruen ikke give efter for den kære Freds Skyld? Hvorfor udøver Manden ikke her sin aandelige Overlegenhed, som han forstaar at sætte igennem i mindre vigtige Spørgsmaal?

Disse Spørgsmaal beviser den frygtelige Alvor i Kompromiset, og hvilken uhyre Hæmsko, det er. I vor gærende Tid maa der ikke sluttes Kompromiser, og i Tilfælde maa de aandelige gaa fremfor de Frie, men de betvinges af de Frie, og det være de Ufri, der skal give først og fremmest i Familielivet.

Det er os ikke altid forundt fremtræde for Offentligheden, na med vore Anskuelser, skal vi gøre det indenfor vore Vægge. Ganske vist kan en ikke tvinge sin Kone til at ud af Kirken, men ved sine Opdragelse kan han gennem sin udtrykkelige Vilje. Han ikke udblamere sig over for Meningsfæller ved at holde D og Konfirmation i sit Hjem. Kirkens Lære skal i hvert Fald forbandet fra hans Side. Han den frie Aand skal og maa sejre over den Ufrie, ogsaa hvis det kommer til huslige Kampe. Han maa den stærkere, thi det gælder jo alene det enkelte Tilfælde; men det gælder den store Kamp mellem Frie, Afklarede og de Ufrie, kirkelig sindede. Denne Kamp kæmpes ikke i svulstige Taler, Resolutioner og Forslag, men i daglige Liv, Mand mod Hustru, Time for Time, i den langsomme Erobring af den nye Generation.

Kompromissets Aand har i h Grad skadet og forgiftet Revolutionen og de Forhaabninger vi sætte til den. Ogsaa her har de aandelig Ufrie været de stærkeste. Ikke de res Tal var udslaggivende, men de res prøvede Taktik ikke at afvige fra deres Bane. Dem, der var fast overbeviste om deres kirkelige Grundsætninger har handlet, og fordi de ikke gav efter har de og saa sejret denne Gang.

Og som det er i dette Spørgsmaal, er det ogsaa i andre Spørgsmaal. De Frie og Overbeviste har vist sig alt for svage, fordi de tror de paa Kompromissets Nødvendighed, fordi de ikke er til at bringe væk fra dette svage Standpunkt fordi de holder paa dette af Magelighed i det huslige Liv.

Men den nye Aand behøver nye Mennesker, en ny Generation. Naar Adskillelsen mellem Kirke og Skole ikke bliver gennemført ved Lov, saa maa en Masseudtrædelse af Kirken vise vor Regering, at store Masser af Befolkningen i Virkeligheden ikke vil vide mere af Kirken. Med Protester skal Børnene tages væk fra Religionsundervisningen i Skolen. Der maa gøres rent Bord mellem de Ægtefæller der ikke er enig i dette Spørgsmaal Den aandelig ufrie Del maa føje sig i den Fries Anordninger, fordi den aandelige Trældoms Gift med Ti den ogsaa kan virke ødelæggende paa overbeviste Fritænkere. Udtrædelse af Kirken er i den nuværende alvorlige Tid, hvor alle aandelige Problemer skal bringes til Sejr, en Hovedfordring og en Pligt for enhver. Den anden endnu vorligere Pligt er Børnenes religionsløse Opdragelse. Vore Børn skal ikke høre til disse Ufri, aandelig forkrøblede.

Derfor op til Masseudtrædelse af Kirken!

Anna Katalina

Dommene over vore Kammerater.

Om man skal bedømme en Stats Styrkeforhold efter den Aktivitet den udviser for at slaa sine Fjender ned, saa maa den danske Stat være uhørt stærk. Men hvad nytter det Statstjenerne, at man gemmer sig bag ved store Ord og en til Himlen skrigende uretfærdig Dom. Hvad hjælper det Staten, at man dømmer nogle Mænd og Kvinder til Fængslets bitre Ensomhed og Lidelser, naar disse Domme griber Almenheden saa dybt, at Størsteparten af Samfundsmedlemmerne siger: „De er dømte, fordi de er Syndikalister, og *ikke* fordi de har forbrudt sig mod de gældende Loves Paragrafer." Alle Samfundets Medlemmer maa jo kunne sige sig selv, at kan det ske i det ene Tilfælde, kan det ogsaa ske i det andet. Jævne Mennesker har nu deres særlige Maade at karakterisere saadanne Uretfærdigheder paa, som almindeligvis ikke passer for Dommerøren. Vi forstaar de Lidelser som vore Kammerater maa gennemgaa; men vi ved at de med Ro og Fatning modtog Dommen. De tror paa den *Arbejdersolidaritet*, som de saa ofte appellerede til. De véd, at disse Domme vil ryste Arbejdernes Opfattelse om Ret og Uret saa dybt, at intet skal hindre Arbejderne i at tage sig af deres Sag paa effektiv Maade. I enhver betydningsfuld Konflikt, der i Fremtiden opstaar mellem Kapital og Arbejde, vil disse Domme komme til at træde i Forgrunden. Den Solidaritetsfølelse maa findes hos de forskellige Arbejdergrupper, at man siger sig selv: Disse Kammerater har kæmpet for at vække os for vor egen Sag, nu maa *vi* kæmpe for vor egen og for deres Sag. Da har vore Kammerater naaet deres Ønskers Maal, og de vil med Lethed bære Lidelserne i Fængslerne, nu de ser, at deres Kamp ikke var forgæves. Domme mod Arbejdernes Talsmænd har i den sidste Maaned været talrige og store. J. Storgaard dømtes til 3 Mdr.s Fængsel, Ejnar Madsen til 3 Mdr. Marius Thøgersen fik 300 og Glückstadt 250 Kroner i Bøde.

For Protestmødet paa Grønttorvet den 13. Novbr. f. A. dømtes Paul Gissemann til 18 Mdr., Marie Nielsen 18 Mdr., Th. Thøgersen 18 Mdr., Andreas Fritzner 1 Aar, allesammen Forbedringshus. Johannes Sperling 4 Mdr.. Krefeldt 4 Mdr. Fængsel.

Alf. Mogensen 8 Mdr.s Forbedringshus, Georg Jensen 4 Mdr., Johannes Nielsen 4 Mdr.s Fængsel for ulovlig Agitation for Militærnægtelse.

Disse Domme er Kapitalismens Retfærdighedsbegreb i Praksis, de er et Udslag af de Magthavendes Forsøg paa at værne deres Magtstilling, men vi 100,000 og atter 100,000 Arbejdere, der ikke kan godkende disse Domme, vi maa love hverandre at gøre alt til, at vore Kammerater ikke skal myrdes i Fængslerne. Disse Domme giver os en manende Paamindelse om, at vi maa afskaffe Kapitalismen og hele det politiske System, der ikke kan leve uden at styrte Mennesker i Ulykke.

Og Arbejderklassen har Magten, naar den blot bliver klar over det!!

Gnister.

Et frækt Attentat.

Borgbjergs intime Venner har i den sidste Tid lagt Mærke til, hvor ejendommelig forstemt „han har været. Først nu er Forklaringen kommet. I de sidste Uger har Borgbjergs Navn overhovedet ikke været nævnt i Aviserne en eneste Gang. Han er jo for gammel til selv at tage Initiativet, og hans Storhed afhænger i Grunden helt og holdent af Dagspressens Velvillighed. Han har det omtrent som den gamle Somand, der ikke kunde sove uden at man hældte Vand over Vinduerne.

Nogle Revolutionære, som vi haaber snart vil blive arresterede, har besluttet at udnytte denne Svaghed hos Storheden, med det Formaal helt at tie ham ihjel.

Man har dannet en Sammenslutning, hvis Medlemmer forpligter sig til aldrig at tage hans Navn i Munden. Den, der bryder Overenskomsten og i Tale eller Skrift nævner hans Navn, maa bøde 5 Kr. første Gang, hvorefter Beløbet fordobles. Pengene fordeles mellem „Solidaritet" og „Den røde Krig". En ekstra Paragraf udtaler, at Medlemmerne i yderste Nødstilfælde maa anvende „Jeppesen". Paa den Maade tror man at kunne gøre det af med det mest smudsige Snyltedyr i den danske Arbejderbevægelse.

* * *

Ejn Fortjeneste.

I alle Fagtidsskrifter i Tyskland samt paa store Plakater, der bliver opslaaede paa Arbejdspladserne, læses følgende Opraab: „Arbejdere, der slutter sig til Noskes Regimente, regnes ikke som Kammerat og vil blive blokeret fra Arbejdspladserne med alle til Raadighed staaende Midler.

Det er paa Tiden, at ogsaa vi herhjemme behandler Noske-Regimentet paa samme Maade.

* * *

Den rette Vej.

Murernes Fagforening har paa et Møde enstemmigt vedtaget følgende Udtalelse: „Det anses af alle Murersvende som en Æressag ikke at paabegynde Arbejdet paa den nye Politibygning, før vore dømte Kammerater er paa fri Fod."

* * *

Vi henleder Opmærksomheden

paa de nye Pjeser, som annonceres paa sidste Side. Pierre Ramus: „Det anarkistiske Manifest", er et klart og agitatorisk Skrift, der paa en dokumenterende Maade fastslaar den kommunistiske Anarkismes Principper.

Vor norske Kammerat Trygve Aakerviks Pjece har tidligere været anmeldt her i Bladet og vi nøjes derfor med at understrege at den bør læses.

Vor Opgave som Ungsocialister er at revolutionere Arbejdernes Tanker. Spred vore Brochurer!

Vor Krig og vore Kundskaber.

Et Fingerpeg.

Den ungsocialistiske Bevægelse har det Maal at varetage Arbejdernes Opdragelse til socialistiske og frihedselskende Mennesker. Det er et Maal, der i sig selv er saa stort og dristigt, at Midierne som oftest maa forekomme den nidkære altfor fattige. Hvor ofte føles ikke de harmfyldte Protester mod det bestaaende Barbari som Tændstikker, der stikkes ind i Hjulene paa et kæmpemæssigt Maskineri, der én Gang sat i Bevægelse fortsætter og knuser enhver Hindring, hvad enten den kommer i Form af Logik eller Følelse. Hvor mange glødende Resolutioner, hvor mange Nødraab, hvor mange Forbandelser ligger der ikke paa den Vej ad hvilken vi gaar, og ved hvis Ende vi tror at finde Frigørelsen. Vort Blad „Den røde Krig" er en af vore Hjælpere i det store Arbejde, men den, der har erfaret, hvor fast den Mur af Ligegyldighed, Ladhed og Sløvhed er, som skal gennembrydes, forstaar ogsaa at vi her kun staar overfor et enkelt Led i det store Arbejde, som forestaar.

Et ungsocialistisk Bibliotek, en Højskole, Studiekredse er nødvendigt for Arbejdet indadtil, ligesom ogsaa udadtil vore Kundskaber i Forbindelse med trofast Hengivenhed for Idealerne er de bedste Vaaben.

Men fattige som vi er, maa vi tit benytte os af de Hjælpemidler, vore Modstandere har skabt til Brug for andre Maal end vore. Dette gælder f. Eks., naar Tanken er om vor Bogsamling. I Læsestuen i Vesselsgade findes et yderst nødtørftigt Bibliotek eller rettere en Samling Bøger. Dersom vi havde mange Penge, vilde vi sikkert anvende en Del af dem til Anskaffelse af et virkeligt Bibliotek for ogsaa paa den Maade at opfordre vore Kammerater til indgaaende Studier i de Problemer, vi tumler med i vore Diskussioner. Men indtil vi kan naa dette Maal, maa vi hjælpe hverandre at opsnuse de Værdier, der findes i de offentlige Biblioteker og i Specialbibliotekerne. Af den sidste Slags findes der navnlig ét, som jeg her skal henlede Opmærksomheden paa nemlig ***Det sociale Sekretariat.***

D. s. S. er et privat Selskab, som blev stiftet i 1901 af den kristelig sociale Agitator Fernando Linderberg. Siden hans Død 1913 ledes Institutionen af cand. theol. A. Boje. D. s. S. blev oprettet som et Led i Bestræbelserne for „at bane Vej for den sociale Fred". Socialdemokratiet saa af den Grund skævt til Linderberg og hans Virksomhed. Men nu gaar Socialdemokratiet netop de Veje, som Linderberg i sin Tid anviste. (Saadan kan det jo gaa.)

D. s. S. virker først og fremmest gennem sit Bibliotek, som rummer ca. 12000 Bind og Smaatryk. Biblioteket er meget alsidigt indenfor sit Fag. Saaledes vil man bl. a. finde et betydeligt Antal Skrifter om revolutionær Arbejderbevægelse og om Anarkisme (og dette Antal kunde yderligere blive forøget, dersom der mellem Medlemmerne fandtes mange med Interesse for disse Emner, og som vilde gøre deares Ønsker gældende.)

Dernæst udgiver Selskabet Tidsskriftet „Samfundets Krav", hvis væsentlige Indhold er Anmeldelser af de Bøger, som indlemmes i Biblioteket.

D. s. S. har om Vinteren ladet afholde forskellige Serier af Foredrag om sociale Emner og endelig har Sekretæren taget Initiativet til Afholdelsen af en skandinavisk Boligkongres og — for nylig — en social Udstilling.

Kammerat! Du har et Arbejde at gøre indenfor den Bevægelse du tilhører. Her er en Institution som du maaske ikke før har kendt, men som muligvis rummer Værdier, som netop du kan bruge baade til din personlige Udvikling og i Arbejdet for din Klasse. Gaa en Dag op paa Kristiansborg Slot og spørg efter „Det sociale Sekretariat". Der er aabent hver Dag fra 11—4½ og Tirsdag Aften fra 7 til 8½. For 2 — to — Kroner om Aaret kan Du blive Medlem, og dermed har du Adgang til at hjemlaane hvad du kan bruge af Bibliotekets Bøger.

Hvad enten du er Handlingens Mand eller Teoretiker. Ligemeget, Kundskaber har du Brug for, og den ungsoc. Bevægelse har Brug for ethvert Vaaben i Kampen mod Undertrykkerne.

C. Th.

Forhandlere, se her!

Alle Bladets Forhandlere bedes sende Penge, de sidste Dage hver Maaned, for ikke at Bladets Ekspedition skal blive udsat længere end nødvendig.

Alle Penge og Ekspeditionssager bedes sendt til

„Den røde Krigs" Ekspedition,
Vesselsgade 7 St.
København N.

Held Ungdommen.

—✱—

De Unge lader sig aldrig binde. De Unge lader sig ikke formaa til at blive Fyldegods i gamle mugne Huse. Naar man hengiver sig til en Sag, gør man det fuldt og helt, alle Kompromiser er udelukkede; de Unge kan være sentimentale og finføhlende; men de slaar aldrig om til at blive grædende Hængehoveder, der vil det ene og gør det andet.

I det store Hele har Bernhard Shaw sikkert Ret, naar han, i en af sine Paradokser siger, at den Mand eller Kvinde, som er under 30 Aar, og ikke er revolutionær, er Idiot!

Havde Shaw været her i Danmark, vilde han maaske have modereret sin Udtalelse. Thi her har man vendt Sætningen om, og Socialdemokraterne har længe prædiket, at de, som er revolutionære (uanset Alder) er Idioter.

Det ser ogsaa ud, so mom det var lykkedes Socialdemokraterne for en Tid at svinebinde den revolutionære Energi, Klarsynethed og Begejstring, hos de unge Arbejdere. Socialdemokraterne har jo haft Monopol paa Arbejderbevægelsen her i Danmark, og trods det, at Arbejderne i store Skarer forlader den socialdemokratiske Bevægelse og tilslutter sig Syndikalismen; søger sig nye Veje og nye Maal; saa fremstiller Socialdemokraterne sig endnu, af gammel Vane, som den rigtige Arbejderbevægelse. Dertil kommer, at man klassificerer de Unge som en umyndig Gruppe, som maa staa uden al Indflydelse og dermed forringer Forstaaelsen hos dem for Arbejderklassens Kamp.

Nu vaagner imidlertid den revolutionære Aand hos Ungdommen. Der er Uro i den ellers saa veldisciplinerede socialdemokratiske Ungdomsskare. Haarde og fortvivlede Ord om „Forrædere" slynges mod de gamle og unge ledende Partikæmpere.

Blandt de Unge træder nye Mænd frem, Mænd, der paa trods af alt staar paa den gamle socialdemokratiske Anskuelsesgrund, og de mener at være „de rigtige" Socialister. Dette er vel Aarsagen til den Strid, som nu raser indenfor den ellers saa veldisciplinerede og for øvrigt velunderstøttede socialdemokratiske Ungdomsbevægelse; og som ved deres sidste Kongres saa ud til at føre til Splittelse af samme.

Vi har ingen særlig Grund til at blande os i Socialdemokraternes indre Stridigheder. Men som Aldre og som Socialister, langt mere „renlivede" Socialister end det parlamentshungrige socialdemokratiske Familieskab; har vi en Pligt til at gøre Arbejderungdommen opmærksom paa, hvad det er der foregaar.

Den Strid, der udkæmpes indenfor den socialdemokratiske Ungdomsbevægelse, er, uden at være en Strid mellem unge og gamle Naturreller, der ikke kan enes om Takten, betydningsløs for Arbejdommen. De fleste af de halvgamle paa Oppositionens Side, staar for Tur eller har allerede været opstillet som Emner til Rigsdagen. Og kommer de derind, er de snart lige saa fordærvede, som de andre, der sidder. Bedre Bevis kan man ikke faa, end at „Fremad" i et af de sidste Numre citerer en gammel Udtalelse af Jeppesen-Borgbjerg, hvori han rent ud motiverer en positiv antimilitaristisk Tanke.

Kammerater! Se jer omkring i Verden. Hvorhen i vender jeres Øjne, ser i det samme Billede. I det ene Tilfælde, en Kreds af intelligente Arbejdere eller Intellektuelle, som da de ser Korruptionen og mærker Faren ved det repræsentative System, Parlamentarismen, trækker sig tilbage fra det og ærligt siger Arbejderne deres Mening om dette Bedrageri. I det andet Tilfælde, en stor Kreds af Arbejderrepræsentanter, der er vokset fast til det Bestaaende, gennem deres Deltagelse i den kapitalistiske Stats Administration i Rigsdagen, og som nu i disse Brydningstider tvinges til at tage Konsekvenserne af at bekæmpe Arbejderbevægelsens klare socialistiske Stræben. I Tyskland med Kugler, i Danmark med Løgn, Haan og Bagtalelser.

Naar nu Ungdommen er i færd med at gøre op med det gamle, burde de gøre det fuldt og helt. Det hjælper ikke med „nye Mænd", det bliver blot det gamle om igen.

Den Dag Arbejderungdommen ser paa Socialdemokratiet med samme Øjne som de nu ser paa Kongemagten og Kirken, den Dag har Arbejderungdommen fundet sig selv, og dermed Vejen til den frie Socialisme.

Ungsocialismen har ikke Anledning til at fiske Medlemmer i det grumsede Vand indenfor den socialdemokratiske Andedam. Ungsocialisterne har adskillige Gange haft Besøg af misfornøjede Socialdemokrater, der har givet Gæsteroller hos os; men de har hurtigt fundet sig andre Jagtdistrikter, vi har ikke brug for dem; vi skal dog vinde frem. Vi skal gennem energisk Propagandaarbejde gennemsyre de Unge med den frie Socialismes Tanker og Ideal. Begejstrede af Striden for dette Ideal har vi ikke Brug for „Ledere" og har heller ikke tilstrækkeligt til at kunne belønne saadanne Typer; men vi har Brug for alle unge saavel som gamle, der vil deltage i vor Kamp.

Vi behøver de Unge, thi deres Arbejdslyst og Arbejdsglæde er Saltet i alle Kæmpendes Rørelser og især i vor, hvor al Belønning er Glæden over at deltage i det store og rige Arbejdsfelt, som vi i Perspektiv ser frem for os.

Og det kan ikke vare længe før Ungdommen fylker sig omkring Ungsocialismens enkle, men stolte Faner.

Ungsocialist.

Fredsengelen,

set med Entente=kapitalistiske Øjne.

Efter 1ste Maj.

Min Broder sagde til mig: — „Hvortil tjener,
al denne Majhalløj fra Aar til Aar.
Jeg synes, at I burde være trætte,
og Takken er ret lille, den I faar." —

Jeg svarede min Broder: — „Aldrig trættes
vort unge Mod, vor unge Trods!
Og faar vi ej vor Løn i dette Liv,
en ufødt Slægt skal dog takke os."

Sixten von Gegerfeldt.

Paa Dansk ved H. N. M.

Den Ungsocialistiske Konference i København.

—✱—

(Lille Referat.)

Torsdag den 29. Maj K. Form. aabnedes Konferencen en Velkomsttale af Centraltéens Formand, Charles Rasmussen. Som Gæster var mødt G. Sjøstrøm fra Sveriges ungsocialistiske Parti, samt Helge Pe... Einar Nielsen, Svend Jo... (København), Axel Petersen (...hus) fra Lærlingenes Landsorganisation. Delegerede var mødt op alle de ungsocialistiske ... undtagen Odense. ... Mandater godkendtes; ... ler valgtes C. ... singør), C. F. Jansen, (København); Til Sekretærer valgtes Thorvald Nielsen og H. Mad... (begge København).

Formandens Beretning godkendtes uden længere Diskussion, ligeledes Centralkomitéens Regnskab.

Det, som Interessen koncentrerede sig mest om, var ... Konstitueringen af Ungsocialistisk Forbund. Den begejstring, hvormed Beslutningen vedtoges vidnede om en levende Interesse og Arbejdsvilje for Ungsocialismens Sag.

Forslag til Program og Vedtægter diskuteredes og gaar nu til Urafstemning.

Man udsaa Medlemmer til Centralkomitéen, til Redaktionen af „Den røde Krig". Forretningsfører og Ekspeditører for samme. Det vedtoges, at „Den røde Krig" i Fremtiden er Forbundets officielle Organ. Det diskuteredes om det var betimeligt at anskaffe Emblemer til Forbundets Medlemmer. C. K. fik til Opgave at undersøge Mulighederne.

Ligeledes foreslaa der Forslag om Oprettelsen af socialistiske Børneskoler (i Ferrers Aand). Konferencen udtalte sin store Interesse for Tanken og besluttede med Kraft at tage fat paa Forarbejderne.

Der vedtoges en *Resolution* ... Lærlingespørgsmaalet, hvis Ordlyd vi bringer i næste Nr. samtidig med de øvrige Forslag.

En Hilsen sendtes fra Konferencen til de Dømte, der udtalte sin store Afsky for de modbydelige Klassedomme.

C. K.s Formand oplæste en Hilsen fra vor dømte Kammerat Andreas Fritzner, der manede til fortsat Kamp for Ungsocialismen.

Konferencen sluttede i den fineste Stemning, med Taler fra Gæsternes Side og Leveraab for et stærkt, livskraftigt Ungsocialistisk Forbund.

Red.

Organisationen og Arbejderne.

Paa Morten Luthers Tid gjorde de tyske Bønder Oprør, og det blev Forløberen til den store franske Revolution. Men Bønderne havde ingen Organisation; saadan kan man nemlig ikke kalde de „Bund“, hvori de samledes, for disse Foreninger hvilede mere paa Aanden end Formen. Da Borgerne i København i 1848 drog til Christiansborg Slot og truede Kongen med „Fortvivlelsens Selvhjælp“, havde de heller ingen Organisation, men Aanden var over dem. Kommunen i Paris i 1871 var baseret paa det samme; Franskmændene har overhovedet aldrig været Mestre i Organisation. Og for at tage et sidste historisk Eksempel, de danske Arbejdere var næsten uorganiserede, da de kort efter Pariser-Kommunen flokkedes ude paa Nørrefælled og jog Rædsel i Kapitalisterne.

Forklaringen er let; Organisationen er nemlig for de Svage. Men de Stærke bæres oppe af Aanden.

Dersom Arbejderne var stærke, behøvede de ingen Organisation ud over det ideelle Sammenhold, der som en usynlig Aand har Tag i hver enkelt. Selvfølgelig er det et Paradoks, en Stillen Sagen paa Spidsen, at „den stærkeste Mand i Verden, det er han, som staar mest alene“, som det hedder i Henrik Ibsens „En Folkefjende“. Men der ligger den Sandhed deri, at alle dem, der ikke føler sig stærke, tyer ind under en Organisation; og ligesom Styrkefølelsen kan overdrives til et Paradoks, saadan kan Svaghedsfølelsen det ogsaa; Arbejderne er endte i den Karrikatur af Organisation, som hedder Staten. Der staar skrevet et eller andet Sted:

„Arbejderen er svag, derfor søger han Støtte hos den socialistiske Stat, hos Organisationen, der er en Kopi af Staten; det er ikke Friheden, han søger, det er Hjælpen. Han kender ikke Idealet: Kampen for Livet, heller ikke Verdensborgertanken; hans Valgsprog er: hellere slet regeret af vore egne end godt af de andre.“

Vi kan lægge til, at han kender ikke den Tanke: reger dig selv!

Saa er han da tyet ind under Partiet. Og et Parti kan ikke undvære en Trosbekendelse — det er vist Ma Stirner, som har sagt saadan. Følgen er, at Arbejderen er blevet troende og Medlem af en Menighed. Han har opgivet sin Selvstændighed til Fordel for Menighedshuset, hvor Idealet er gjort til Mission, det vil sige til Politik, men hvor der ikke er Spor af Helligaanden.

At det er gaaet den Vej med Arbejderbevægelsen i Danmark, har ogsaa sin Forklaring. Arbejdernes politiske Organisation kommer simpelthen af, at deres Hjem er bleven ødelagte. Vi har faaet Love om Kvinders og Børns Arbejde; men at Kvinder og Børn er jagede ind i Fabriker, betyder Hjemmenes Opløsning og en Forringelse af Mændenes Intelligens. Arbejderne har følt sig svage, aandeligt og legemligt svage, og efterhaanden har den stigende Svaghedsfølelse drevet dem i Flok ud af Hjemmene, hen i Vælgerforeninger og ind under den store Organisationskarrikatur: Staten.

Naturligvis er saadanne Mennesker kommet langt bort fra Socialismen, som er *Statens Afskaffelse*. Det tror de ikke paa mere; for det er ikke Troen i Parlimentigheden. Og Aand tror de slet ikke paa; de er blevet slikkende i „den materialistiske Historieopfattelse“, som der stadig drives Mission for iblandt dem. Hvad skal Mennesker med Idealer, naar de har lært, at al Ting regeres af de økonomiske Forholds haarde Nødvendighed og ingen Ting af dem selv? Deres Skæbne er jo i saa Fald paa Forhaand afstukket; der er ikke andet at gøre end at lide og for Resten støtte Missionærerne og bekæmpe det moderne Hedenskab, som tror paa den Enkelte og hans Ejendomsret til Livet.

De Organisationer, som Arbejderne for Tiden er kommen ud i, er lutter Tegn paa Svaghed. De duer ikke. Arbejderne skal den modsatte Vej: tilbage til Hjem, der giver Styrke.

Det har vist sig, at jo mere der raabes op om Organisationer, desto mindre udretter de. Det er for Tiden ikke andet end Pillearbejde, de giver sig af med; de agiterer for mere Løn, men der er ingen, som vover at sige: *Lønarbejdets Afskaffelse;* de kræver 8 Timers Arbejde, men det falder dem ikke ind at forlange Ejendomsret til Fabriker, Værksteder og Dampskibe; de skriger efter Valgret, men Menneskeret er de ikke sultne efter; de bevilliger Milliarder til Staten, og ikke en af dem stejler over den gamle Sandhed, at Staten er de Besiddendes Ret til at udbytte de Besiddelsesløse; de jubler over den nye Grundlov og aner ikke, at den er deres egen Umyndighedserklæring. Smid da den elendige Organisation paa Lossepladsen, hvis den ikke lærer dem andet!

Det kan nemlig ikke nytte at begynde at lappe paa den gamle Gryde, som om den kunde undgaa Skraldebøtten; der kan dog ikke koges mere Suppe paa Pølsepindene i det socialistiske Komfur. Den Organisation, som nu har til Huse Minighedsbygningen i Farimagsgade, er de Svages Organisation, Trællenes, de politiserende Arbejderes Fagforening under den Stat, som opretholdes ved en Alliance med Kapitalisterne, Aandsproletarernes Klub, Arbejderpartiets kongelige Skydebane. Derfor vil det styrke Arbejderklassen, at Fagforeningerne melder sig ud af de Samvirkende, Vælgerforeningerne opløses og Kæresteriet med Kapitalistpartierne hører op.

Men hvad saa? Ja saadan spørger de forknytte. Vi svarer: saa slaar Arbejderne paa deres egel, saa er den rette Aand over dem, og hver enkelt faar en Værdi, som han ikke havde før. En Organisation er en Kæde; duer de enkelte Led i den ikke, da duer hele Kæden ikke. Netop saadan er det med Organisationen i Øjeblikket. Men bliver Arbejderne igen Socialister, saa styrkes de enkelte Led og der dannes en usynlig Kæde, som er stærkere end alle de gamle Organisationer tilsammen.

Meld jer fra „Social-Demokraten“. Nu hedder Kæden: *Solidaritet!*

I. I. Ipsen.

En Hilsen fra Andreas Fritzner!

Fra sin skumle Fængselscelle har Andreas Fritzner sendt en Hilsen til „Den røde Krig“s Læsere. Han skriver bl. a.:

„Personligt har jeg det saa godt som Omstændighederne tillader, d. v. s. jeg mangler Bevægelse og frisk Luft for at være fuldstændig legemlig rask; men mit Humør har jeg beholdt og det skulde gaa haardt paa, om jeg mistede d e t.“

Send dem en Hilsen!

Forhaabentlig varer det ikke længe før vi atter har alle de Arresterede og dømte ude iblandt os paany.

Vi beder indtil da Venner, Bekendte af dem;

Send dem en Hilsen.

Adresserne er saalydende:

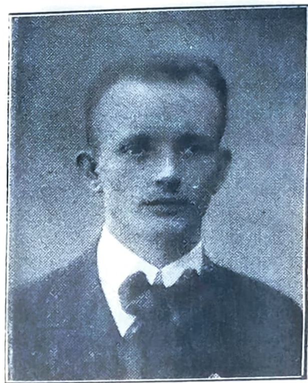
Nyborg Straffeanstalt:
Aage Jacobsen.

Vridsløselille Forbedringshus:
Lauritz Hansen, Chr Christensen.

Vestre Fængsel:
Alfred Mogensen, Poul Gissemann, Thøger Thøgersen, Johannes Sperling, Andreas Fritzner, Marius Thøgersen, Carl Christensen.

Nytorv Arrest:
Marie Nielsen.

Fra Fængselsverdenen.

Den 5. Juni slipper Politistaten sit Greb om vor Kammerat *Niels Johnsen*, — for denne Gang. Vor Kammerat er et af Ofrene for de mærkelige „Retstilfælde“, der ikke er saa sjældne i vor Tid, hvor den Dømte anholdes for en Overtrædelse, arresteres for en anden og dømmes for en tredie, uden at man gør sig nogen Ulejlighed med at bevise eller forklare, hvori Grunden til Overtrædelsen ligger. Niels Johnsen arresteredes for en Tale paa det store Fællesmøde Lordag d. 10. Aug. 1918; samme var arrangeret som et Protestmøde mod Politiets brutale Overfald paa de Arbejdsløse ved Ladegaarden. Dette viste sig imidlertid at være urigtigt, idet Johnsen ikke engang var tilstede ved Mødet; men derimod talte paa et Agitationsmøde afholdt af Ungsocialistisk Forening og hvor Andreas Fritzner ogsaa talte. Dette Møde fandt Sted Sondag d. 11. Aug. — Niels Johnsen blev arresteret den 13. Aug. og efter en lang Varetægtsarrest dømt til 8 Maaneders Forbedringshus. — Anklage: Artikler i „Solidaritet“!!! — Han skulde altsaa dømmes!

I 10 Maaneder har Johnsen altsaa siddet indespærret i de trange smaa Celler. Hvorfor? Fordi han ikke vil sjakre med sin Overbevisning og sine Anskuelser. I 10 Maaneder har man stjaalet ham fra hans unge Hustru og en lille Datter. Hvorfor? Fordi man troede igennem dette at kunne hævne sig saavel paa ham selv, som paa hans Familie og derigennem knuse hans idealistiske Stræben, som hans uselviske, opofrende Deltagelse i den revolutionære Bevægelse. Det er jo desværre sandt hvad Peter Krapotkin siger i „En Anarkists Erindringer“, — „at de, der lider mest under Fængselsopholdet, er altid Familien.“

Men deres djævelske Planer er ikke lykkedes. Vi er overtydet om at Niels Johnsen, naar han nu træder ud i Foraaret, med Liv og Lyst vil kaste sig ud i Striden for de revolutionære Idéer. Han hører til de bedste og er derfor gerne hørt som Taler. Vi hilser ham Velkommen af hele vort Hjerte, nu han atter træder ud i Friheden

Sultestrejken

proklamerede vore arresterede Kammerater som Protest mod det skammelige, langvarigeVaretægtsophold og for at fremskynde den nu forkyndte Dom. Lægen lovede dem, at selv om han ogsaa skulde bryde Tænderne ud af Munden paa dem, skulde han faa dem til at spise. Assessor Ipsen ytrede kynisk, „at dersom de troede at de paa den Maade kunde fremskynde Dommene, ved at lægge sig til at dø af Sult, saa tog de meget fejl. Nu vil Resultatet kun blive dette, atDommene først vil blive afsagte, naar de er lige ved at dø."

Saaledes taler de ægte Bureaukrater, Tjenestemænd, som har glemt, at de er Mennesker. Men den Tid skal komme, da de skal tvinges til at blive Mennesker som os andre.

— — —

Just som „Den røde Krig" skal gaa i Trykken faar vi Meddelelse om, at endnu en af vore Kammerater, den fra Børsaffæren dømte *Otto Jørgensen*, d. 3. Juni kommer ud i frisk Luft, efter 10 Maaneders Forbedringshus. Jørgensen hører til en af de stille, der aldrig er bange for at bære Arbejdet paa den opofrende Maade, der er Kendetegnet for de virkelig Revolutionære.

Vi hilser ham Velkommen tilbage.

Den røde Front.

Antiparlamentarismen — Parlamentarismen.

Dagspressen meddeler, at „de spanske Socialdemokrater søger at bevæge de andre Oppositionspartier til at afholde sig fra al Deltagelse i de forestaaende Rigsdagsvalg". Samtidigt meddeles fra Danmark, at Medlemmer af det danske Socialdemokrati risikerer Udsmidning af Partiet, naar de ikke vil deltage i Valgene.

* * *

Det norske Arbejderparti (Socialdemokraterne) har paa et Landsstyremøde vedtaget et Forslag om en ny Taktik, der forkaster den almindelige Stemmeret og Parlamentarismen og tilslutter sig Raadssystemet. Der skal ingen Stemmeret være for dem, „der lever af at udbytte andres Arbejde".

I Danmark begynder Socialistisk Arbejderparti at slaa paa Tromme for at samle et stort Valgfond og „rigtige" Arbejderrepræsentanter i det borgerlige Parlament.

* * *

Kulturens Opretholdelse!

I de Dage da den socialdemokratiske Terror foregik i München, rasede Overklassepøbelen værre end de sultne Løver under Forfølgelserne af de Kristne paa Neros Tid.

Under Udskejelserne traf man vor Meningsfælle *Gustav Landauer* i en privat Lejlighed; man trak ham ud til Overklassepøbelen, som radbrækkede ham, hvorefter Soldaterne „reddede" ham, stillede ham op mod en Væg og affyrede 10 Skud imod ham.

Landauer var Undervisningsraad i den nye Raadsbestyrelse, og han har et langvarigt, trofast Arbejde i Arbejderbevægelsens Tjeneste bagved sig. Overklasseorganet „Social-Demokraten", som ikke synes om Folk, der ikke vil være Rigsdagsmænd, skriver om ham, at han tilhørte de løse og uklare Mennesker, som kun skader Arbejderbevægelsen. „Social-Demokraten" véd sikkert kun om Landauer, at han hørte til de intelligenteste og at han var Anarkist. Vi skal til næste Nr. af „Den røde Krig" søge at skaffe hans Portræt, samt levere nogle biografiske Oplysninger om ham. Han er blot een af de mange revolutionære Forkæmpere, som Overklassen myrdede for at bevare den kære Profit.

I Sandhed, Overklassen har Kultur!

Mere Klarhed.

Jeg har som ung videbegærlig Arbejder søgt, saa godt mine *økonomiske* Forhold har kunnet tillade det, at sætte mig ind i de ungsocialistiske Tanker, gennem Pjecer og ved Køb af „Den røde Krig". — Jeg har hentet mig megen Viden, og samtidig søgt at tænke selvstændig. — Trygve Aakervik skriver i „Den røde Krig" (Fra Vintersportens skønne Land) ak, om maaske Tusind Aar vil Arbejderne opgive Lønkampen, for saa maaske at føre en agressiv *Klassekamp* — — — og i sin Pjece: „Socialdemokraterne er Anti-Socialister"" skriver Ipsen: De organiserede Arbejdere har haft Del i det fælles Fremskridt, men kulturelt er de bagud, og allermindst er de Frisindede iblandt os. *Deres Øjne dummes i evig Klassekamp.*

Jeg, og vel mange andre, forstaar ikke dette. Jeg forstaar ham heller ikke helt, naar han skriver sammesteds: *Vi* — (Vi, Autoriteten Ipsen?) *har* sagt det: Et bedre Samfund skabes kun af bedre Mennesker". Her proklamerer han en aandelig Revolution forud for en økonomisk De Kristne vil jo det samme og Resultatet er kummerligt.

De vil gøre Menneske bedre ved aandelig Paavirkning: Du maa ikke stjæle, siger de f. Eks., skønt *Forholdene* siger det modsatte. Er det da ikke rigtig, at et bedre Samfund skaber bedre Mennesker? — Skaber et saadant bedre Samfund da *daarligere* Mennesker? — — I et saadant Samfund vil det uden Tvivl hedde: Du *behøver* ikke stjæle (f. Eks.). Og naar han skriver: *„Frisindet har altid været stærkest i* Overklassen, hvorfra næsten alle Socialismens Grundlæggere ogsaa er udgaaet." vil de fleste Arbejdere vel nok udbryde med mig: Det kan man som udbyttet Arbejder sandelig mærke! — Men hvis dette virkelig er Tilfælde hvorfor saa harmes, naar Socialdemokraterne allierer sig med „Frisindet", (jvf. Borgbjergs Udtalelse paa Bernerkonferencen om Alliance med de fremskredne, frisindede Elementer indenfor Overklassen). Jeg tror, at Ipsens og Borgbjergs Syn paa „Overklassens Frisind" er nogenlunde det samme sidstnævnte vil endda gøre Brug af den i Praksis, men den fattige Arbejder, som ikke er Akademiker, vil sikkert ikke enerkende Overklassens „*Salonfrisind*" hverken i ideel eller praktisk Henseende.

Om vort bedste Vaaben skriver Ipsen: Generalstrejken har iøvrig den Fejl, at de første, der dør af Sult, er de Strejkende. — Men hvorfor bringer saa „Den røde Krig" et Billede (Nr. 2) der forherliger Generalstrejken! — En Arbejderkæmpe ligger ned, tværs over Fabriker og Marker — — han er maaske død af Sult? — eller gør Ipsen og „Den røde Krig" da Nar af Arbejderne. — Videre skriver han: At lægge al Virksomhed i Fagforeningsbaand, som nogle drømmer om, vilde være at trælbinde Menneskeheden i *Kastevæsen.* — Nu Syndikalisterne, de vil jo dog derhen, at Industriforbundene skal overtage Ledelsen af Produktionen, i Modsætning til Statens Overtagelse. Og Betingelsen er den, at Arbejderne er organiserede i „Fagkastevæsen" — trælbundet.

Hvorledes kan man saa være Ungsocialist og Syndikalist samtidig? —

— Er Forholdene til syvende og sidst da ikke til alle Tider stærkere end Menneskene? Ipsen skriver i „en Samtale": I Øjeblikket er alle Socialdemokratiets Virksomheder kapitalistiske lige fra Vedtagelsen af Finansloven til Generalforsamlingerne i „Stjernen" og Andelsbanken — Kan det egentlig være anderledes, som Forholdene er — og hvordan? Maa Arbejderne da ikke efter rent kapitalistisk Mønster *købe* „Den røde Krig"? og skal Bladet da ikke svare sig og helst give et lille Overskud (Profit). Masser af Arbejdere har ikke Raad til at købe Ipsens gode Pjecer, der staar i samme Pris som kapitalistiske Pjecer, og maaske ogsaa giver et lille Overskud (Profit) jeg haaber det da; Ipsens Arbejder fortjener mange Gange at give ham et lille Overskud.

Syndikalisterne stiller imod, at Arbejderne selv overtager alle Virksomheder; men hvorfor er det dog ikke Bladkonerne, Sætterne, Trykeriarbejderne som ejer „Solidaritet", men Fagoppositionen „en masse". — — Forholdene tvinger Menneskene til at handle imod Idealerne! — —

Hvorfor bruger „Den røde Krig" alle sine Kræfter paa at nedbryde Statsidéen? Det maa dog komme i anden Række, er Parlamentet (i et demokratisk Samfund, Staten) da ikke et Spejlbillede af de økonomiske Magtforhold. Hvorfor saa ikke først lægge alle Kræfter i for at fjerne den økonomiske Ulighed? Lykkes det bliver Overbygningen, Staten i den Form, vi kender den, en Umulighed. Om der det hele taget bliver Stat, naar Arbejderne er økonomiske frigjorte, kan man gen nu sige.

Det bliver de Mennesker, som lever f. Eks om 100 Aar, som selv vil bestemme, hvorledes *deres* Samfundsforhold skal indrettes. Jeg kan daarlig tænke mig, at man til den Tid vil gennemsøge nogle gulnede Pjecer og Bladartikler for at læse om, hvordan Autoriteterne Ipsen eller Borgbjerg havde tænkt sig et kommende Samfund skulde indrettes. Om det skal være „socialistisk" eller „individuelt" indrettet, vil Fremtidens Individer selv træffe Afgørelsen om — trods Borgbjerg og Ipsen har levet.

En fattig Arb[ejder].

Endnu mere Klarhed.

Det er i det store Hele en G[læde at] læse „En fattig Arbejder"s [Diskus]sionsindlæg, thi det viser en [levende] Lyst til at orientere sig, til [at gaa] Veje udenfor de før befarede [, i det] mindste nye for Indsenderen; [men i] hver Diskussion, maa man betænke, [at] enhver Sag har to Sider. Vi er[indrer i] Øjeblikket et Skuespil af Strindberg, hvor et nyforlovet Par [kom]mer i Skænderi om Farven paa [hans] Bukser. De er nemlig gule paa [den] Side, fra hvilken han ser dem og [blaa] paa den Side, hun staar. Naar vi desuden bemærker, at „En fattig Ar[bej]der" paa Trods af, at han ikke er „[Aka]demiker" dog i en ret høj Grad ek[speri]menterer med Logik og logiske [Slut]ninger og mener at kunne bevise [at A] og B er Hib som Hab (paa trods [af] et klart seende Øje, en virkelig S[and]hedssøgende, med et halvt Øje k[an] at det turde være Løgn) saa sk[al vi] dog nøjes med at berøre nogle [af de] Spørgsmaal, der angaar „Den [røde] Krig", idet vi tror og haaber, at [vor] skattede og flittige Medarbejder Ipsen kan og vil gøre rede for sin [ud]talte Meninger.

1) Den af Aakervik gjorte Paas[tand] synes os let at fatte. Saa længe A[rbej]derne kun kæmper for højere Løn, [og] det er desværre den almene Ten[dens] indenfor den socialdemokratisk [sty]de Arbejderbevægelse) bliver alt [staa]ende paa samme Stadium. Arbej[derne] faar højere Løn, Kapitalisterne læ[gger] paa Varene. Det bliver med Ipsens „evig Klassekamp". Ipsens Pje[ce, af] hvilken Citatet er hentet, vil bevise [at] Socialdemokraterne er Antisocialister og vi vil helt og fuldt unders[krive] hans Paastande.

Saa længe Arbejderne kun væ[lger] nye Herrer i Rigsdagen og kæmpe[r for] højere Løn i Stedet for at afskaffe [løn]systemet, saa længe kan man sig[e at] „deres Øjne fordummes i evig (so[cial]demokratisk) Klassekamp".

2) Naar „En fattig Arbejder" [spør]ger, hvorledes „Den røde Krig" [kan] anvende et Billede, der forherliger [Ge]neralstrejken — naar Ipsen ikke [er] paa samme, saa vil vi svare, at [For]klaringen er særdeles enkel. Det [beror] paa, at „Den røde Krig"s Redakt[ions]komité, er af en anden Mening end [Ip]sen, — naturligvis. Vi mener nem[lig] at Generalstrejken skal være et M[iddel] til at fratage Kapitalisterne Magt[en] at udbytte Arbejderne. Den Fare [som] Ipsen peger paa, kan tænkes, men [Ar]bejderne maa lære at det at sta[nse] Produktionen, ikke skal betyde St[and]ning af Produktionen til Arbej[derne] og deres Familier. I den første Ti[d kan] Arbejdernes kooperative Samme[nslut]ninger udnyttes og Produkterne [udle]veres mod Forevisning af Fa[gfor]eningsbog; til Generalstrejken over[gaar] til at blive social, da er General[strej]ken kommet ind i sin anden Fa[se og] deraf følger, at man udnytter den [Sam]melse, som Generalstrejken fører [med] sig, til at ekspropriere Fabrikerne [og] Produktionsmidlerne.

Men den Side af Problemet, som [Ip]sen fremfører, lærer os blot, ikk[e at] overvurdere de korslagte Armes K[raft]

3) Hvorledes kan man være baade Ungsocialist og Syndikalist naar Ipsen skriver, at hvis man lægger al Virksomhed i Fagforeningsbaand, vilde det medføre Kastevæsen?

Først en orienterende Bemærkning: Ipsen er ingen Borgbjerg for os. Vi erindrer os heller ikke i hvilket Sammenhæng at denne Ytring er faldet. Vi svarer altsaa som Ungsocialister, idet vi henviser til den Nyorientering, som den syndikalistiske Bevægelse har medført og som er i Færd med at sprænge Fag-Rammerne og fremføre nye Synspunkter i dette Spørgsmaal. Dertil kommer, at dette er et gammelt Tema indenfor den anarkistiske Ideverden, et vigtigt Spørgsmaal som man ikke kan besvare paa et Øjeblik. Efterhaanden som Syndikalismens Praksis og deraf udlæste Teori vokser frem, bliver der imidlertid Anledning til at gøre sig klart, at Mistroen mere og mere forsvinder, fordi Syndikalismen i Praksis er Modstander af alt Kastevæsen og al Fagforskel, idet en saadan Forskel i en Periode fuldstændig havde fordærvet Solidaritetsfølelsen hos alle Haandens Arbejdere. Dette Spørgsmaal vil vi dog senere behandle mere indgaaende i „Den røde Krig“.

4) Vi tror ikke „En fattig Arbejder“ vilde være Kasserer for „Den røde Krig“. Hele denne Udtalelse viser et mærkeligt Brist paa Villie til at ville søge Klarhed. Det misklæder uhørt! Profiten paa Ipsens Pjece skal vi ogsaa tale sagte om. Vi vil anmode „En fattig Arbejder“ om at gaa ind paa et Trykkeri og spørge, hvor meget en 64-sidig Pjece koster, og saa regne efter, hvor meget der bliver tilovers, naar Pjecen sælges for 35 Øre pr. Stk. (Socialdem. er Antisoc.). Vi jævnføre samtidig for at vise, hvor meget Kammeraten tager fejl i sit Ræsonnement om at de kapitalistiske Bøger ikke er dyrere, at et borgerligt Forlag for „Syndikalismen“, 44 Sider, tog Kr. 1,50.

Naturligvis bør „Solidaritet“ ikke alene ejes af Bladkoner og Sættere, men af alle, der er interesserede i at holde Bladet oppe. „Solidaritet“ er et syndikalistisk Organ og ejes derfor helt naturligt af Syndikalister (hvad enten disse saa er Bladkoner, Renovationsarbejdere el. a.) gennem den syndikalistiske Fagopposition.

6) Vi søger af alle Kræfter at nedbryde Statsidéen, fordi den for os er Indbegrebet af alt raaddent i Samfundet. Revolutioneringen af de økonomiske Magtforhold og Menneskenes Maade at tænke paa bør foregaa samtidigt, skønt det egentlig var bedst, om vi først kunde revolutionere Menneskenes Tankeverden. Den der siger, at det, der bliver sagt i Dag, ikke har Betydning i Morgen, kender ikke Historien og véd ikke at de fleste Menneskers Meninger er de Dødes Efterladenskaber. Derimod kan det være rigtigt, at det, som siges af den eller den Person, om hundrede Aar ikke har stor Betydning. Ingen kan være blind for, at de Argumenter, der fremførtes i Striden mellem Bakunien og Marx for snart 70 Aar siden, endnu den Dag i Dag bør de udraabes paa Gader og Stræder, ikke for Personernes Skyld, men fordi de har Værdi indenfor den Kamp, som udkæmpes af Arbejderbevægelsen og i hele Samfundslivet.

En anden Ting er det, om man kan undlade at udtale de Sandheder og Resultater, man er kommet til, hvilket vi synes Den f. Arbejder mener at kunne fordre, idet han jo indrømmer, at vi ikke skulde spilde vore Kræfter paa dette Felt. Vi tror dog ikke en f. Arbejder mener det saa slemt, da han jo dog selv er en stor Tilhænger af Klarhed — mere Klarhed!

Redaktionen.

Religionen.

I Nr. 4 af Den røde Krig har Hr. I. I. Ipsen skrevet et mer forbavsende end gennemtænkt Forsvar for Religionen. Forf. mener at have ført Bevis for, at Menneskene ikke vil undvære Religionen, ved at fremføre en Del Episoder fra den franske Revolutionshistorie, men Udviklingen paa hin Tid beviser kun, at Menneskene ikke *dengang* vilde undvære Religionen. Derefter kommer Forf. til det Resultat, at Religionen bør overhovedet aldrig gøres til en Sag, og at den personlige religiøse Sandhed (!) skal vi lade være i Fred. Disse Udtalelser viser, at Hr. Ipsen er ladet med en rigelig Portion religiøs Følelse, der som en sjælelig Byld ømmer sig ved Berøring og Angreb. Og som et sjæleligt Onde maa forøvrigt den almene Religiøsitet betragtes, fordi Fundamentet for det religiøse Tanke- og Følelsesliv gennem logiske Slutninger er bevist at være Illusion.

Men naar en saa stor Part af Samfundslivet, som er knyttet til Religionen i Form af Kirke-, Præste-, og Undervisningsvæsen, er baseret paa en verdensomspændende Løgn, da er det ikke vanskeligt at forstaa, at Religionen foraarsager Forskydninger i det øvrige Samfundsliv, som ikke er af det gode.

Og et tilsvarende Forhold gør sig gældende paa Sjælelivets Omraade. Naar et for den sunde Natur fremmed Element, Religiøsiteten, ikke alene trænger ind i Sjælelivet, men gennem en uoverskuelig Række af Generationer erobrer en dominerende Plads, saa vil dermed Harmonien i Sjælelivets samtlige Ytringer være forstyrret. Om disse Forstyrrelser i Sjælelivet med tilsvarende Følger i Samfundslivet, har jeg fremsat mine Betragtninger i det norske Tidsskrift „Fritænkeren“ Aargang 1913 og i „Klassekampen“s Kronik under Titlen „Individ og Samfund“. Det vil kræve for stor Plads her at fremsætte et sammentrængt Resumé af mit Arbejde, kun saa meget skal fastslaas, at det dybeste sjælelige Grundlag, Instinkterne, ved Sammenligning viser de mest skæbnesvangre Misdannelser, og at Aarsagen til disse kun kan være de religiøse Vrangforestillingers og den religiøse Følelses Indtrængen i Sjælelivet.

Naar dertil kommer, at hele Samfundsordningen og Samfundslivet er fremvokset af disse Instinkter, da er det givet, at Religionen er den dybeste Aarsag til den sociale Elendighed under dens mangeartede Former. Den lige saa uretfærdige som meningsløse Fordeling paa alle Omraader er den religiøse Kræftskades grufulde Følge. Samfundenes bestandig forøgede Fortætning maa nødvendigvis frembringe Raaddenskab, bundløs moralsk, politisk, social og faglig Raaddenskab, som er Nutidens Kendetegn. Her i Europas Ravnekrog viser de autoritære Handlinger bedst, hvor galt det er fat, lige fra den berygtede københavnske Magistrats kynisk-rygggesløse Administration til Statsledelsens angstmættede og forfjamskede Brutalitet.

For at dæmme op for den revolutionære Verdensbølge sendes en Haandfuld Gendarmer til Grænsen, og Underklassens Talsmænd sættes i Huj og Hast bag Laas og Slaa, for at de ved en Dobbeltproces af legemlig Fedning og sjælelig Udsultning kan faa det revolutionære Sindelag nivelleret. Alle Midler er hellige, naar det gælder om at bevare Raaddenskabens Mangfoldighed ubeskaaret.

Hvad der i saa Henseende præsteres er forbløffende, ogsaa i den faglige Bevægelse. Eksempelvis skal anføres, at Arbejdernes Tillidsmænd“ i den keramiske Industri“ ved de nylig afsluttede Overenskomster, ugeneret har forenet sig med Arbejdskøberne og forhindret Lønforbedring, som kunde være opnaaet, hvorved de har gjort sig skyldig i aabenbart Forræderi. Med saadanne Resultater gødes Jordbunden for den revolutionære Bevægelse; men denne vil kun kunne frembringe overfladiske Forbedringer, saa længe ikke Ondets Rod, Religionen, alvorligt angribes. Og selv om Menneskene nok saa nødigt vil, saa *maa* de undvære Religionen, eller ogsaa fuldt gaa til Grunde.

Hvad Alkoholen er for Drankeren, er Religionen for Sjælen, og Frigørelsen fra dette Onde er den største Samfundssag, som nogensinde har eksisteret. Midlerne er ikke faa til Religionens Bekæmpelse, baade til direkte og indirekte Angreb, men særlig Vægt maa der dog lægges paa et energisk naturvidenskabeligt og socialt Oplysningsarbejde, som baner Vejen for det ideelle Samfund, der kun kan muliggøres af en sund og religionsfri Menneskehed.

Johs. Mortensen.

Kval.

Krigens Forbandelse.

Skildret af *Einar Haakanson.*

(5)

Hvor hastig man dog kan forandre Opfatning og Sindsstemning.

I Gaar følte jeg et levende Had mod de, der var Aarsag til Krigen og jeg fordømte dem.

Jeg nærede et Had, der ikke kendte Grænser for Tanker og Handlinger.

I Dag hader og forbander jeg ikke længere dem, der besluttede Krigen, men dem, der viljeløst lader sig bruge dertil.

Og Aarsagen til dette Omslag er en lille Hændelse, jeg har haft i Dag.

Tre Drenge legede Kusk og Heste. Kusken piskede ubarmhjertigt paa begge Hestene med en lille Pisk.

Begge de slaaede Drenge jamrede sig under Piskeslagene, og bad den anden ikke slaa saa haardt, men han hørte dem ikke.

Da kastede begge Drengene Tømmerne af sig og løb deres Vej.

Hvor ubetydelig end denne Hændelse var, faldt det mig dog ind at den passede paa adskillige Samfundsforhold.

Den lille Kusk forestillede jeg mig som de herskende i Landet, og de to andre Drenge „Hestene“, som Arbejderklassen, Lønslaverne, der trods sit store Antal og sin store Styrke lader sig regere og udsuge af et lille Faatal Herskende.

Vi føler, at Militarisme og Krig udsuger og fortrykker os, og at den kun er til Nytte for de herskende men til Skade for os. Men endda gør vi uden Modstand Militærtjeneste, endda gaar vi uden Modstand ud i Krig for at dø eller lemlæstes, og maaske miste vor Livslykke

Hvorfor gør vi dette? Fordi vi er dumme og fejge! En Del tror, at Krigen maa være og andre vover ikke at nægte for Straffens Skyld. Og saa beder vi saa ynkeligt vore Herrer, om at være lidt blidere imod os, og ikke paalægge os øgede Militærbyrder, større Skatter, længere Øvelsestid.

Hvilke Kreaturer vi er!

Med sligt unyttigt Vrøvl sysselsætter vi os, hvor vi i Stedet burde gøre det eneste virkeligt nyttige: enige nægte Militærtjeneste af hvad Slags det være maa.

Lad os ikke skrige om Uretfærdighed og Undertrykkelse, naar vore Herrer øger Militærbyrderne naar de laver Krig og sender os ud i den. Lad os søge Skylden hos os selv. Thi vore Herrer gør jo kun hvad vi tillader dem. Og de sætter os til Militærtjenesten, *fordi at vi finder os deri.*

Fy skam os, saadanne Trælle er vi!

Under min Grublen over min Ulykke havde jeg ogsaa grublet over det, der var Aarsagen til Militarismen. Jeg var allerede kommet til den Opfattelse, at Arbejderne burde nægte Soldatertjenesten. Men jeg mente dog, at de herskende i Landet var Skyld i Militær- og Krigselendigheden. Og saa nu, disse nye Tanker! Jeg følte mig til en Begyndelse ikke rigtig sikker paa mig selv, men jeg var snart sikker paa, at jeg havde Ret. Det kan hænde, at disse Tanker allerede forud var tænkt af andre. men for mig var de nye ...

Atter en Gang — den sidste — er jeg i Skoven. Det er Aften og Solen daler bag om Træerne. Det er saa tyst og beroligende, Luften er mættet med Lægedom, og naar jeg ligger blandt Græs og Blomster, bliver mit Sind for en Stund roligt og Hjernen klar.

Og saa spinder jeg paa mine Tanker, paa de nye Tanker om Militarisme og Krig. Og med aabne Øjne drømmer jeg om at faa Lov til at prædike mit Evangelium:

„Arbejdere, fattige Slakler!"

Her staar jeg. I ser hvordan jeg er ødelagt, berøvet min Livslykke, fortvivlet og livstræt. Man har gjort mig til en Skygge af, hvad jeg var før. Og saaledes har man gjort med Hundrede af andre Arbejdere, og Tusinder er ødelagte paa andre Maader, eller myrdede!

Sig, — ingen af Eder vil dø paa Slagmarken, eller ødelægges, saadan som jeg, — gøres ulykkelig for hele Livet?

Og det for Sager, som I véd, at I ikke har Interesse eller Nytte af.

Nej, det vil I ikke!

Men betænk at engang kan der ogsaa komme Befaling til jer, om at begive Jer i Krig. Hvad vil I da gøre? Skal jeres slaviske Følelser, jeres fejge Frygt for Straf, bringe jer til at lyde? Eller skal jeres Fornuft og Selvfølelse bringe jer til at nægte?

I begge de Lande, som tænker at komme i Krig med hverandre, burde Arbejderne gøre det.

Nægtelse af Krigstjeneste kan medføre Dødsstraf. Ja, den enkelte kan selvfølgelig straffes saadan.

Men hvis man tænkte paa at straffe alle Massestrejkens Deltagere — ja, om de overgav sig og uden Modstand lod sig straffe, da var de jo lige saa store Kreaturer, som om de lod sig drive til Slagmarken. Nej, Massestrejkens Deltagere maa her sætte sig til *organiseret Modstand*, væbnet om det behøves!

Og endvidere, om nogen tvinges ud i Krig og han rømmer, deserterer fra dette Helvede, saa burde Arbejdere, der ikke er i Krig, hjælpe ham fri for sine Forfølgere og svare for hans Sikkerhed og Ophold.

Men det er ikke alene Krigen, som undertrykker. Militarismen i Fredstid gør det ligesaa meget. Den udsuger os med sine Skatter, den rykker Mændene fra deres nyttige Arbejde, den gør de unge Mænd til Slaver i Soldatertrøjen, den krænker deres Personlighed, haaner deres Vilje, lærer dem Vanvittigheder, Skurkestreger og straffer dem for Forseelser, saaledes at det oprører hvert tænkende og følende Menneske.

Hvor længe vil I lade dette militaristiske Aag, der blot hviler paa Skammen af Eders egen Fejghed og Dumhed, undertrykke jer?

Eders Nægtelse blot — og I har befriet jer fra Militarismen.

Derfor burde I organisere jer i Massestrejker, for at nægte at gøre Militærtjeneste og Vaabenøvelser. Men om jeg var en ung Mand i Værnepligtsalderen, og følte mig opmanet til at trodse Militarismen, jeg vilde ikke vente til Massestrejken kommer, men handle med det samme.

Naar der kom Bud til mig, om at indfinde mig ved de militære Vaabenøvelser, saa skulde jeg nægte. Jeg vilde nægte, først og fremmest for at hævne mig selv, for at vise de militære Myndigheder, at jeg ikke lader mig tvinge til at gøre andet end det jeg selv vil.

Hvor stolt! Du faar maaske Fængselsstraf. Tag det.

Og endvidere skulde jeg nægte for at med Handlingens Propaganda arbejde mod Militarismen og forberede Massestrejken.

Saaledes vilde *jeg* gøre.

— Men du, unge Ven? ...

(Sluttes).

Literatur.

Af svensk Literatur har vi faaet tilsendt:

Humanismen af Ivan Oljelund. Pris 1,40. Axel Holmstroms Forlag, Stockholm.

Arbetareledare, socialt Tidsbillede i fire Akter af Ernst Gutfreund. Pris 1,25. Syndikalistens Forlag Ørebro. En gribende Fremstilling af Kampen mellem Arbejderinteresser og Lederinteresser.

Syndikalismen i Praksis af G. H:son Holmberg. Pris 1,25. Syndikalistens Forlag, Ørebro. Den, der har læst Holmbergs to tidligere udkomne Bøger om Syndikalismens grundlæggende Arbejder, skynder sig at anskaffe denne sidst udkomne. Den faas fra Forlaget. Vi skal senere komme tilbage til samme.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forening, København.
✱
Redigeret af en Komité.
✱
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
✱
Ekspedition:
Wesselsgade 7, St., København N.
✱
Ansvarlig overfor Presseloven:
Fabian Petersen.

Nationaltrykkeriet, København.